

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2934/05
21.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Mihajla Rulića, Zvezdane Lutovac, Nikole Stanojevića i Nadežde Radević, članova veća, u sporu tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženih DP "BB", i GG, čiji je punomoćnik BV, advokat, radi utvrđenja i iseljenja, odlučujući o reviziji tužilje, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 6607/03 od 30.10.2003. godine, u sednici veća održanoj 21.12.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 6607/03 od 30.10.2003. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu, P. broj 9590/92 od 11.09.1996. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se utvrdi da je nosilac stanarskog prava na stanu ĐĐ, koji se sastoji od dve sobe, kuhinje, kupatila sa VC-om, predsoblja, ostave, lođe, šupe i zajedničke sušionice i ima 126 bodova, na kome je davalac stana na korišćenje prvotuženi, a koji stan će koristiti zajedno sa maloletnom ćerkom EE, te da ova presuda služi kao osnov korišćenja stana sve dok prvotuženi sa tužiljom ne zaključi ugovor o korišćenju predmetnog stana, uz obavezu tužilje da za stan označen u presudi plaća stanarinu prema načelima o utvrđivanju stanarine u Beogradu, kao i da se obaveže drugotuženi da se sa svim licima i stvarima iseli iz stana i oslobođeni stan preda i u posed na korišćenje tužilji i da tužilji zajedno sa prvotuženim solidarno naknadi troškove parničnog postupka. Odbijen je kao neosnovan predlog za izdavanje privremene mere da se preduzeću "BB" zabrani raspolaganje i otuđenje predmetnog stana do okončanja ove parnice. Obavezana je tužilja da drugotuženom, koji je angažovao advokata za zastupanje u ovoj pravnoj stvari, na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 4.468,75 dinara, a zahtev prvotuženog za naknadu parničnih troškova u visini palaćanja sudskih taksi, odbijen je kao neosnovan.

Presudom Okružnog suda u Beogradu, Gž. 6607/03 od 30.10.2003.godine odbijena je kao neosnovana žalba tužilje i potvrđena presuda Četvrtog opštinskog suda u Beogradu u stavu prvom, drugom i trećem izreke.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužilja pobija presudu Okružnog suda u Beogradu Gž. 6607/03 od 30.10.2003. godine zbog pogrešne primene materijalnog prava sa predlogom da se ista ukine i vrati drugostepenom sudu na ponovni postupak.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg Zakona o parničnom postupku koji se primenjuje na osnovu člana 491.stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik Republike Srbije " broj 125/04 od 22.11.2004. godine), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužilje nije osnovana.

U sprovedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354.stav 2. tačka 11. ZPP-a, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti. Pravilno su nižestepeni sudovi na utvrđeno činjenično stanje primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev tužilje za utvrđenje da je tužilja nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu i obavezivanje drugotuženog da se iz stana sa svim licima i stvarima iseli i isti preda u posed i na korišćenje tužilji, dajući pri tom razloge koje u svemu prihvata i revizijski sud.

U toku prvostepenog postupka utvrđeno je da su tužilja i drugotuženi dana 28.05.1978. godine zaključili brak, koji je razveden pred Okružnim sudom u Beogradu oktobra meseca 1979. godine. U zajedničkom domaćinstvu sa drugotuženim tužilja je živela od zaključenja braka do 16.09.1978. godine, nakon čega se vratila u porodično domaćinstvo svojih roditelja gde živi sa maloletnom kćerkom EE, koja nikada nije živela u zajedničkom domaćinstvu sa drugotuženim. Dalje je utvrđeno da je prvotuženi nosilac prava raspolaganja na predmetnom stanu i da je sporni stan kao kadrovski svojom odlukom broj 7599 od 20.07.1977. godine dodelio svom radniku - drugotuženom, koji se u sporni stan uselio i zaključio ugovor o korišćenju stana broj 37427-1 dana 03.08.1977. godine u kome nije navedeno ni jedno lice kao član porodičnog domaćinstva. Navedena odluka prvotuženog ukinuta je pravosnažnom odlukom Osnovnog suda Udruženog rada Sp.br. 307/77 od 28.01.1978. godine. Ugovor o korišćenju stana broj 37427-1 zaključen 03.08.1977. godine između drugotuženog i SIZ-a, stanovanje opštine Novi Beograd poništen je pravosnažnom presudom na osnovu priznanja Četvrtog opštinskog suda u Beogradu, P. broj 32377/83 od 20.07.1983. godine. Odlukom prvotuženog broj 109 od 29.03.1979. godine sporni stan je ponovo dodeljen drugotuženom kao samcu na osnovu čega je doneto rešenje dana 03.05.1979. godine. Drugotuženi na osnovu novo donete odluke i rešenja nije zaključio sa SIZ-om stanovanja ugovor o korišćenju stana. Odlukom Radničkog saveta prvotuženog od 27.07.1983. godine stavljena je van snage odluka Radničkog saveta broj 109 od 29.03.1979. godine, ali drugotuženi nije iselio iz stana već je isti nastojao da koristi da svoja

saveta broj 109 od 29.03.1979. godine, ali drugotuženi nije iseljen iz stana već je isti nastavio da koristi do svoje smrti 20.06.1993. godine.

Obzirom na ovako utvrđeno činjenično stanje, tumačeći odredbu člana 11. tada važećeg Zakona o stambenim odnosima kojim je bilo propisano da stanarsko pravo građanin stiče danom zakonitog useljenja u stan, pod kojim se smatra useljenje izvršeno na osnovu individualnog akta kojim je dodeljen taj stan na korišćenje i na osnovu ugovora o korišćenju stana, te imajući u vidu da su sve odluke o dodeli predmetnog stana drugotuženom poništene, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da drugotuženi nije stekao svojstvo nosioca stanarskog prava na spornom stanu i da je u istom od useljenja do smrti stanovao bez pravnog osnova. Stoga ni tužilja, koja svoje pravo zasniva na nepostojećem pravu svog bivšeg supruga nije mogla steći svojstvo nosioca stanarskog prava na spornom stanu.

Neosnovano se revizijom ukazuje da je pravo drugotuženog zasnovano na pravosnažnoj i validnoj odluci prvotuženog broj 109 od 29.03.1979. godine imajući u vidu da je ta odluka stavljena van snage odlukom prvotuženog od 27.07.1983. godine. Međutim i da je odluka prvotuženog od 29.03.1979. godine ostala kao pravni osnov stanarskog prava drugotuženog, tužilja to isto pravo ne bi mogla steći, imajući u vidu da je uslov za sticanje stanarskog prava drugog bračnog druga prema odredbi člana 15. stav 2. tada važećeg Zakona o stambenim odnosima život bračnih drugova u zajedničkom domaćinstvu, koje je tužilja trajno napustila 16.09.1978. godine, a zajednička kćerka tužilje i drugotuženog nikada nije ni živela u spornom stanu.

Ugovor o korišćenju stana zaključen između drugotuženog i SIZ-a, stanovanja opštine Novi Beograd koji je poništen presudom na osnovu priznanja P. broj 2377/83 ništav je samom činjenicom da je otpao pravni osnov na osnovu koga je isti zaključen, obzirom da je odlukom suda Udruženog rada od 28.01.1978.godine ukinuta odluka Radničkog saveta prvotuženog o dodeli stana na korišćenje prvotuženom, pa samim tim i rešenje prvotuženog od 22.07.1977. godine koje je bilo pravni osnov za zaključenje navedenog ugovora, pa je pogrešan zaključak revidenta da nije bilo mesta donošenju navedene presude na osnovu priznanja i da je ista usledila kao odgovor tuženih na pokrenuti vanparnični postupak za određivanje nosioca stanarskog prava na spornom stanu, a u cilju zloupotrebe prava tužilje na istom.

Sa izloženog, a na osnovu člana 393. Zakona o parničnom postupku odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

dlj.